

Vágd el a cérnám

Burány Béla

Vágd el a cérnám, hadd hulljanak.
Fejem a nagy, szomorú luftballon
amelyben lágy, apró csillagok égnek.
Csókolj meg csendben. Csillag lesz belőle,
aztán rakéta,
s végigfut engem sulcus sagittalis-án

Vedd le a szememről lágy felhő kezéd.
Ó, szeretem én a fényes
várfaalak tövét is
szemben a nappal.
De mikor mindig a halál jut gyöngé eszembe.

Visszeres proletár asszonyok mossák
piszkosszürkére aszott gondolataim.
Csobog a szürke víz. A folyóka
viszi, mint holnap tiszta, szép esőt. —
Valahol elitták előlünk
kimosott, napos utak habtalan ízét.
Kalapunk szélére verebek se ülnek,
Gyilkos harmonikaszóval ölnek minket,
mint unt kocsikerék kicsi tengelicét.

30px A

Halvány tavaszi révület

Burány Béla

*Tavaszi este. A Vlaska utcán még zszibong a vasárnap,
villamos zúg, emberek zajongva futnak,
s én úgy nézem ezt, föl, egész az égig,
mint rámban egy képet, amelyen én is rajta vagyok.*

*Úgy hagytalak ott, mint madár a hangját, vagy ahogy
messzi falusi hűsök „jó éjszaká“-ját a hazatérülök. Eppen úgy.
S úgy hozlak magammal, mint éj a homályát,
hosszú kerítések szájos, hűvös tövére dűtve. —
Mert fáj ha sírsz, nem merlek szeretni jobban,
s én is, ott, magosan
jaj, rettenetesen félek a haláltól.*

*Hűvös és illatos csönddel fordulok ismerős utamra,
fák és villanyok közé, hol ablakok
titka rózsaszín fénylik felém.
S míg fekete vállamra bódult lila bagrenák
illata csurog, súlyosan, mint az élet, szépen,
lomha hullámmal liktet bennem
egy furcsa tavaszi kompozíció.*

Zágreb, 1953